

Vojna v Južni Afriki.

V nekaterih dneh poteče rok, katerega je stavil Kitchener Burom, ali vsi najodličnejši voditelji Burov so sporočili, da se bodo borili dalje. Vsak dan se vrše boji, in vse pretiravanje Kitchenerja in vsa njegova tajejnja ne pomagajo nič, da se širi po Angliji vedno bolj zavest, da vojne še dolgo ne bo konec in da se izvrši bržčas za Anglijo neugodno. Nedavno so spustili Buri rov blizu Johannesburga in zopet nek vlak v zrak. In celo angleški prostovoljci dezertujejo, nekateri pa prestopajo na stran Burov. Kitchener trdi, da so imeli Buri spočetka julija le še 13500 mož, a da jih je zdaj že mnogo manj. V istini pa nadomeščajo Buri vse izgube z Afrikanderji. Kitchener mora poslati v septembru 70000 mož domov, ker bi vročine v Afriki ne mogli prenašati več. Bolnišnice so prenapolnjene. Nove čete pa so večinoma nerabne. Kitchener se je pritožil, da je med novimi četami večina nerabna. Tu so bolniki na srcu, napol gluhi in slepi, pohabljeni itd. Večina sploh ne zna niti streljati.

Dne 24. p. m. so Buri zgrabili blizu Rovikopja angleški tren, ki je došel iz Kimberleya. Kitchener je več ustašev obsodil k smrti. Zdi se, da se sedaj Angleži obupno boré za uspeh, ki naj bi odločil usodo, nato pa rabijo skrajna, najnižja sredstva. Ali vse jim ne bo pomagalo nič. Dve hudi zimi so se držali Buri; sedaj se bodo držali še lažje, ko se vračata pomlad in poletje. Angleži pa gorkega podnebja v južni Afriki ne morejo prenašati.

Rusija se pripravlja na vojno.

Iz Lvova javljajo, da je došlo iz Odese poročilo, da se zbirajo velike čete Rusov ob reki Prutu. Vedno dobajajo novi polki in baje se zbere na rumunski meji 180000 ruskih vojakov. Razen tega se ob Dobruvi z največjo naglico popravljajo ruske trdnjave. To vse kaže, da hoče biti Rusija pripravljena na vse

Mežnar, župnik in tat.

Pred nekaterimi leti sta živela dva mlada, jako vitna ter neustrašljiva tatova. Nekega večera se domenita, da gresta jeden po tele, in drugi po orehe, ter se bosta v mrtvašnici snidla. Tisto noč se pripetita, da gre mežnar pozno v noč mimo tistega popopališča. Ko pride blizu mrtvašnice, pozove svojega kužeka, ki je preganjal mačko, katera je čakala na svoj plen. Pes se je predaleč oddaljil od svojega gospodarja, da bi slišal njegov klic; zatoraj začne mežnar žvižgati in ga klicati: „Prebiraž — Prebiraž — Prebiraž!“ — Tat v mrtvašnici, ki je došel orehe, misli, da se njegov tovariš šali z njim, se odzove: „Ne prebiram, od kraja jem!“ Mežnarju se dozdeva, da sliši glas, pozove še glasneje svojega „Prebiraža“, ker so se mu začeli lasje ježiti na glavi. Tat je namreč jeden izmed junakov, kateremu se pri vsakem najmanjšem šumu hlače tresejo. Ko je tat zopet slišal glasneje klicati: „Prebiraž!“, se tudi on odzove: „Ne, od kraja jem!“ To je bilo že preveč za mežnarja, požene se v bég, da prisopiha ves zasopel

eventualnosti, ki se moreje izkuhati na Balkanu. Na Ruskem se baje za gotovo pričakuje, da vstaje v Macedoniji v bodočem letu ne bo možno zadržati.

Razne stvari.

Ali je res prepovedano brati Štajerca? Iz različnih krajev na Spodnjem Štajerskem došla so nam sporočila, da naši gospodje duhovniki iz prižnice pridigajo zoper „Štajerca“ in tudi pri spovedi ljudi vprašajo, ako imajo „Štajerca“. Tudi se je baje zgodilo, da so gospodje duhovniki tistim k spovedi došlim osebam, ki berejo „Štajerca“ sveto odvezo zadržali in da kmetom pravijo, da je „Štajerc“ prepovedan. Mi tedaj našim bralcem v pomirjenje povemo, da branje „Štajerca“ ni prepovedano in da se nikomur odveza zaradi „Štajerca“ zadržati ne sme. Kak časnik ali knjiga je samo takrat prepovedana, ako jo sveti oče v Rimu na takoimenovani „indeks“ postavijo, to se pravi, ako oni v kardinalnem kolegiju izrečejo, da je knjiga ali časnik v listi prepovedanih knjig vpisana. Na tak način se je že veliko tisoč časnikov in knjig prepovedalo, ako so sveto krščansko katoliško vero užalili. „Štajerc“ pa ne žali naše svete vere in tako ga tudi sveti oče nikoli prepovedali ne bodejo. Ako se pa kateri gospod kaplan ali župnik predrzne, komu „Štajerca“ prepovedati ali mu celo zaradi „Štajerca“ ne da odveze, tako stori tisti duhoven velik smrten greh, kajti on si prisvaja pravice, katere samo svetemu očetu pripadajo. Duhovnik ima pravico, komu od slabih časnikov in knjig le odsvetovati, prepovedati ne sme nič, najmanje pa še „Štajerca“, kateri pošteno zastopa koristi kmečkega stanu in niti eno besedo zoper našo krščansko sveto vero ne izreče.

Iz Makolj. Dne 15, avgusta, na dan velike meše zgodilo se je pri nas hudodelstvo. Mizar Franc Širec vračal se je zvečer iz Pečke proti svojemu domu, in

v farovž ter naznani gospodu župniku, da v mrtvašnici duhovi strašijo in morda pomoči iščejo. Gospod župnik, natančen v svoji službi, pokličejo gospoda kaplana, da gredo z mežnarjem pogledat, kaj da to mora biti. Gospoda kaplana slučajno ni bilo doma, zatoraj so se morali gospod župnik odločiti za ta posel. Ker so težko hodili, moral jih je mežnar nositi „štuporamo“ (na ramah). Ko tat v mrtvašnici zapazi bližati se nekaj belega, misleč da prihaja njegov tovariš s teletom, gre nasproti in vpraša; „Kje bova si ga klala?“ Gospod župnik misleč, da sta mežnar in tat zmenjena, da jih ubijeta in župnišče oropata, niso marali delj časa obstati na mežnarjevih ramah, ampak se ga oprostijo in tečejo z mladeniško hitrostjo proti farovžu. Mežnar vdere tudi za njimi in tat misleč, da je tovarišu tele ušlo, mahne še urneje za njima. Tako so se podili do farovža, kjer vderejo gospod župnik v farovž in zapahnejo duri za seboj. Mežnar ostane ves pogubljeni na pragu, in tat videč to pomoto, se vrne držeč za trebuh v mrtvašnico, kjer še sedaj čaka svojega tovariša, ako še ni prinesel teleta.